

Svitek třetí

Artur: Tajemství Mechového údolí

"Koho by kdy napadlo, že v knihovně může najít dobrodružství"

Artur se vrhá do dalšího dobrodružství, tentokrát se svým nejlepším kamarádem Filipem „Šiškou“. Když draci létají jako opilí a z jejich nozder vychází podivný modrý dým, musí tomu přijít na kloub.

Od svého otce se Artur dozvídá děsivou pravdu. Draci byli otráveni Drakobýlem, nebezpečnou rostlinou, která oslabuje jejich vnitřní žár a činí je bezmocnými. Mezi nemocnými je pravděpodobně i Mechoděs, Arturův dračí přítel, který ho před týdnem zachránil před skřety.

Když zjistí, že členové Dračí Letky, kteří by mohli pomoci, jsou pryč, Artur se rozhodne vzít osud do vlastních rukou. Společně se svým kamarádem Šiškou, nadšeným badatelem a knihomolem, naleznou staré trpasličí mapy vedoucí k podzemním tunelům pod Mechovým údolím. Tam podle jejich domněnek skřeti kují pikle a plánují otrávit všechny draky v okolí.

Za úsvitu sobotního rána se dva odvážní chlapci vydávají na nebezpečnou výpravu. S batohy plnými zásob a hlavami plnými odhodlání putují do Mechového údolí. Trpasličí runy vyryté do kamene je varují před nebezpečím, ale touha zachránit Mechoděse je silnější než strach.

S lucernami v rukou a odvahou v srdcích vstupují do temnoty podzemí, aniž by tušili, jaká dobrodružství a nebezpečí je tam čekají. Artur svírá dračí šupinu na krku a přísahá si, že se nevrátí, dokud nenajde svého dračího přítele a nezastaví ty, kteří stojí za touto zákeřnou otravou.

Pro čtenáře od 8 let

Třetí díl série Cesta na Dračí Akademii

Svítek třetí - Artur: Tajemství Mechového údolí

„Tohle není normální," zamumlal Artur a přidřepł si za hustý keř ostružin. Filip, kterému všichni říkali Šiška (částečně kvůli jeho kulaťoučké postavě a částečně proto, že se jmenoval Borový), se jen s hekáním snažil vyprostit svůj už tak dost vytahaný svetr z trnitých větví.

Před nimi se na lesní mýtině odehrávalo něco znepokojivého. Mladý Bleskáč, který měl obvykle rychlý a přesný let, se točil ve vzduchu jako opilý. Jeho křídla, jindy elegantní a přesná jako střela, teď máchala vzduchem chaoticky a bez rytmu.

„Viděls to?" zašeptal Filip a konečně se vysvobodil z ostružin. „To je už třetí drak, který takhle divně létá. A podívej se na toho Blátoryje támhle, musel přiletět až z Bujnolesu, ale vypadá, jako by byl..."

„...nemocný," dokončil Artur větu a zamračil se. Něco takového ještě nikdy neviděl, a to strávil polovinu života pozorováním draků. Jeho táta by určitě věděl, co si o tom myslet, i když pracoval hlavně se dřevem v truhlářské dílně, měl s draky bohaté zkušenosti díky své speciální dračí pile.

„Měli bychom to někomu říct," ozval se Filip a vytáhl z brašny svůj věčně přítomný zápisník, který byl tlustší než jeho majitel. „Tohle není jen náhoda. Podívej, už minulý týden jsem si všiml, že draci létají blíž k zemi než obvykle. A tady," listoval rychle stránkami posetými poznámkami a nákresy, „mám poznámku o tom divném pachu z Mechového potoka."

Artur si povzdechl. Filip měl pravdu, jako obvykle. Jeho kamarád možná vypadal jako medvídě, které snědlo příliš mnoho borůvkových koláčů, ale jeho znalosti o dracích byly pověstné. Ne nadarmo mu říkal „chodící dračí encyklopedie".

V tu chvíli se Bleskáč prudce zaklonil a začal padat k zemi. Oba chlapci vyskočili ze svého úkrytu, připraveni... vlastně nevěděli co. Co může udělat dvanáctiletý kluk, když padá drak velikosti statného koně?

Naštěstí se drak na poslední chvíli vzpamatoval a těžkopádně přistál na okraji mýtiny. Vypadal zmateně a dezorientovaně.

„Tohle se mi vůbec nelíbí," řekl Artur a nervózně si pohrával s dračí šupinou, kterou nosil na krku.

„Měli bychom se vrátit do vesnice," zašeptal Filip a začal si balit svůj zápisník. „Jestli je něco špatně s draky, měl by to vědět Mistr Hromoslav."

Artur přikývl, ale nehnul se z místa. Něco ho nutilo zůstat a pozorovat Bleskáče, který se teď motal po mýtině jako kotě po prvních ochutnávce šanty. Dračí šupina na jeho krku byla teplejší než obvykle, skoro jako by ho varovala.

„Počkej," zadržel Filipa. „Podívej se na jeho oči."

Filip se zastavil uprostřed balení a přimhouřil oči. „Jsou... divně matné, že? Jako by měl horečku nebo něco..."

„A všiml sis, jak čichá k zemi? Jako by hledal něco konkrétního."

Bleskáč skutečně kroužil po mýtině s čenichem u země, občas zakňučel způsobem, který vůbec nezněl jako obvyklé dračí zvuky. Pak náhle zvedl hlavu a podíval se přímo jejich směrem.

„Nehýbej se," vydechl Artur tak tiše, že ho Filip sotva slyšel.

Drak udělal několik vratkých kroků jejich směrem. Jeho obvykle jasné oči byly zakalené a z nozder mu stoupal podivně namodralý dým. Tohle nebylo normální.

„Arture," zašeptal Filip a jeho hlas se třásl, „myslím, že bychom měli..."

Větu nedokončil. Bleskáč náhle vztyčil hlavu, jako by něco zaslechl, a s překvapivou rychlostí se potácivými skoky rozběhl na opačnou stranu. Za okamžik zmizel mezi stromy směrem k Mechovému potoku.

„...utíkat," dokončil Filip tiše.

„Ne," řekl Artur rozhodně. „Jdeme za ním."

„Zbláznil ses?" vypísl Filip tak vysoko, že to znělo spíš jako píšťalka než lidský hlas. „Jít za nemocným drakem? To je jako... jako..." hledal vhodné přirovnání, „jako lézt do medvědího doupěte s kyblíkem medu!"

Artur už ale vykročil směrem, kterým Bleskáč zmizel. Šupina na jeho krku byla teď tak horká, že ji cítil i přes košili. Něco bylo špatně, hodně špatně, a on věděl, že musí zjistit co.

„Podívej," otočil se k Filipovi, který stále váhal u ostružiní, „nemusíš jít se mnou. Ale co když ten drak potřebuje pomoc? Co když..."

„Au!" vyjekl Filip, když se znovu zapletl do trní ve snaze dohnat kamaráda. „Počkej na mě, ty blázne! Nemůžu tě nechat jít samotného. Ještě by tě sežral."

„Bleskáči lidi nežerou," opravil ho automaticky Artur.

„To normální Bleskáči," funěl Filip, jak spěchal za ním. „Ale tenhle vypadá, že by mohl sežrat i skřeta. I když," zamyslel se, „to by možná nebylo tak špatné."

Sledovali drakovu stopu, polámané větve a občasné modré jiskry ve vzduchu je vedly hlouběji do lesa. Čím blíž byli k Mechovému potoku, tím silnější byl ten divný pach, který Filip nedávno zaznamenal do svého zápisníku.

„Ten smrad mi něco připomíná," mumlal si Filip pod nos, jak listoval svými poznámkami. „Někde jsem o tom určitě četl..."

Artur se náhle zastavil tak prudce, že do něj Šiška vrazil.

„Co je?" zašeptal Filip.

„Ticho," zvedl ruku Artur. „Slyšíš to?"

Filip se zaposlouchal. Z lesa se ozývalo tiché vrčení, ale ne obyčejné dračí vrčení. Znělo to divně, asi nemocně.

„Tam," ukázal Filip třesoucí se rukou směrem k hustému porostu mechů.

Mezi stromy se rýsovala majestátní silueta. Mechoděs, jeden z nejvzácnějších draků v okolí. Jeho šedozelené šupiny, splývající s lesem, jako by byl z mlhy a listů zároveň, byly teď matné a bez života. Pohyboval se pomalu, těžkopádně, jako by každý krok byl námahou.

„To není Mechoděs, že ne?" zašeptal Filip a začal horečně listovat svým zápisníkem. „Ten, který tě zachránil před skřety? Vypadá jinak, než jak jsi ho popisoval."

Artur mlčel. Šupina na jeho krku byla tak horká, že ho téměř pálila. Mechoděs se zastavil a otočil k nim hlavu. Jeho oči, které minule byly jasné a zlaté, byly teď zakalené a plné bolesti.

Drak vydal tichý, hluboký zvuk, který zněl jako vzdálené bublání peřejí v divoké řece. Artur ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. V tom zvuku bylo varování.

„Říká... říká nám, abychom se drželi dál od Mechového potoka," řekl tiše.

Filip na něj vytřeštil oči. „Jak to můžeš vědět?"

„Já... prostě to vím," odpověděl Artur a nevěřícně zíral na draka. Šupina na jeho krku tepala jako druhé srdce a vysílala do jeho mysli obrazy a pocity, které nedokázal úplně popsat. Bylo to jako sledovat sen někoho jiného, mlhavý a nejasný, ale přesto skutečný.

Instinktivně sevřel šupinu v dlani. Už několikrát přemýšlel, jestli by neměl Filipovi říct o tom zvláštním daru od bratrance Toma, o tom, jak šupina reaguje v přítomnosti některých draků, jak pulzuje teplem a vysílá něco jako signály. Ale pokaždé, když se k tomu odhodlal, něco ho zastavilo. Možná to byl strach, že by mu nevěřil. Nebo možná instinkt, který mu říkal, že některá tajemství je lepší si nechat pro sebe.

„Je to jako... jako by mi to říkal přímo do hlavy," dodal nakonec vyhyčbavě. Cítil, jak mu šupina na krku pulzuje v rytmu drakova dechu, jako by mezi nimi existovalo nějaké neviditelné spojení. Bylo to trochu děsivé a fascinující zároveň.

Mechoděs udělal několik těžkých kroků směrem k nim. Artur ucítil novou vlnu obrazů, zmatené výjevy mechového potoka, divně zbarvených rostlin a něčeho temného, co se pohybovalo ve stínech.

„Měli bychom jít," zašeptal Filip a začal couvat. „Nemocný drak je nebezpečný drak."

Ale Artur stál jako přimrazený. Šupina na jeho krku vysílala další a další záblesky, tváře skřetů, podivné nádoby s nějakou tekutinou, a především strach. Obrovský, ochromující strach, který nebyl jeho vlastní.

„On se něčeho bojí," řekl tiše. „Nebo... někoho."

„Jak to můžeš..." začal Filip, ale Artur ho rychle přerušil.

„Prostě to vím, dobře? Někdy... někdy prostě draky chápu." Bylo těžké lhát kamarádovi, ale pravda by byla ještě těžší k vysvětlení. Ještě nikomu nechtěl říct o šupině. O tom, jak se někdy v noci budí jejím teplem. O tom, jak díky ní cítí, když jsou draci nablízku.

Mechoděs vydal další hluboký zvuk, tentokrát naléhavější. Jeho zlaté oči se na moment střetly s Arturovými a chlapec v nich viděl jasný vzkaz – „Jděte. Ted' hned."

Mechoděs znovu zavrčel a v jeho zlatých očích probleskl záblesk něčeho... naléhavého. Pak se s námahou otočil a začal se šourat zpět do lesa, jeho ocas zanechával v mechu brázdu.

„Něco je vážně špatně," zašeptal Šiška. „Tohle není normální nemoc."

„Musíme jít," řekl Artur a chytil Filipa za rukáv. „Hned."

Sotva to dořekl, ozval se z lesa praskot větví. Něco velkého se blížilo jejich směrem. Mechoděs se prudce otočil, jeho ocas se mihl vzduchem jako bič. Z jeho hrdla se vydral varovný řev, který zněl mnohem silněji než jeho předchozí unavené zvuky.

„Běžte!" Artur tentokrát slyšel drakův hlas tak jasně, jako by mu křičel přímo do ucha. Šupina na krku ho začala pálit tak, že měl pocit, že mu propálí košili.

Artur už na nic nečekal. Popadl Filipa za ruku a táhl ho pryč. Utíkali lesem, přeskakovali padlé kmeny a prodírali se křovím. Za nimi se ozývaly zvuky boje, dračí řev, praskot stromů a... něco jiného. Zvuk, který Artur nikdy předtím neslyšel. Vysoký, skřípavý zvuk, který mu projel až do morku kostí.

Když konečně zastavili, byli oba zadýchaní a špinaví od větví a mechu.

„Co... co to sakra bylo?" vydechl Filip mezi nádechy.

Artur zavrtěl hlavou. Šupina na jeho krku pomalu chladla, ale stále cítil ozvěny drakova strachu.

„Nevím," řekl nakonec. „Ale musíme to říct Letce. Hned."

Filip vytáhl z brašny svůj zápisník a začal do něj horečně škrábat poznámky. „Dobře, co víme? Draci v lese i Mechoděs jsou nemocní, varoval nás před Mechovým potokem a..." zarazil se uprostřed věty. „Počkat. Mechový potok. To je přece..."

„Blízko těch útesů, kde pěstují Drakobýl," dokončil Artur tiše. Žaludek se mu sevřel. Přesně tam, kde minulý týden objevil skřetí plantáž.

„Musíme to ohlásit," řekl Filip rozhodně a zavřel zápisník.

„Rozdělíme se," rozhodl Artur. „Ty běž do knihovny, zjisti, co můžeš o nemocných dracích. Já se pokusím dostat na Hřad a najít někoho z Letky."

Filip se zamračil. „Na Hřad? Jak se tam chceš dostat?"

„Už jednou jsem se tam dostal," připomněl mu Artur. „A tentokrát mám opravdu důležitý důvod."

Znovu se ozval ten děsivý skřípavý zvuk, tentokrát vzdálenější, ale stále dost blízko na to, aby jim oběma přeběhl mráz po zádech.

„Tak běž," řekl Artur a postrčil kamaráda směrem k Trojlistí. „A buď opatrný."

„Neboj," usmál se Filip křivě, „do knihovny nikdo nechodí. Všichni říkají, že je tam příliš mnoho prachu a málo dobrodružství. Kdyby jen věděli..." nedokončil větu a jen starostlivě zavrtěl hlavou.

Filip Borový řečený Šiška seděl po uši zabořený v prachu a knihách. Doslova. Z jeho kulaté hlavy vyčníval jen nos, zbytek obličeje byl schovaný za vysokou věží knih o dracích, jejich nemocech a léčbě. Občas se z hromady ozvalo kýchnutí, po kterém následovalo tiché zaklení a zvuk padajících knih.

„Nic, vůbec nic!" zamumlal frustrovaně a odložil další tlustý svazek s názvem „Dračí choroby a jejich léčba pomocí bylin". „Jak je možné, že nikdo nepopsal draky, kteří létají jako opilí a jdou jim modré výpary z nozder?"

Knihovnice, slečna Vrbová, na něj přísně pohlédla přes své brýle ve tvaru půlměsíců. Filip se omluvně usmál a zašeptal: „Promiňte."

Slečna Vrbová byla proslulá svou láskou ke knihám a nenávisí k hluku. Říkalo se, že jednou proměnila kluka, který v knihovně jedl čokoládu, v záložku. Filip tomu nevěřil, ale raději neriskoval.

Povzdechl si a sáhl po dalším svazku. Tentokrát to byla stará kniha v kožené vazbě, jejíž hřbet byl tak ošoupaný, že titul byl téměř nečitelný. Což byl hlavní důvod, proč ji vytáhl z police knihovny.

Uvnitř našel něco, co rozhodně nečekal – složené mapy nakreslené na zvláštním pergamenu, který byl na dotek jako hedvábí, ale vypadal pevnější než kůže. Písmo bylo hranaté a úsporné, typicky trpasličí.

„No tohle," vydechl Filip a zapomněl na všechna pravidla knihovny. „To jsou právě trpasličí mapy!"

„Pane Borový!" slečna Vrbová vystřelila ze své židle jako šíp. „Co jsem říkala o hlasitém mluvení?"

„Promiňte, slečno Vrbová," zašeptal Filip a rychle začal studovat mapy. Zobrazovaly spletitou síť tunelů pod Věčnolistými ostrovy, některé chodby vedly hluboko pod zem, jiné spojovaly důležitá místa. A jedna z nich vedla přímo pod... „Mechové údolí," zašeptal Filip a srdce mu poskočilo.

Přesně tam, kde dnes viděli nemocného Mechoděse. Přesně tam, kde se ozýval ten děsivý skřípavý zvuk.

Filip horečně otáčel stránky a hledal další informace. Na jedné z map byla poznámka v trpasličím jazyce, který Filip trochu znal díky své posedlosti starými knihami.

„Východ... u Mechového... pramene?" přeložil pomalu. „A tady... varování před... skřetími..." zbytek slova nemohl rozluštit, ale bylo jasné, že i trpaslíci měli se skřety v tunelech nějaké potíže.

„Takže tunely pod Mechovým údolím," mumlal si pro sebe, „nemocní draci nad údolím, a skřeti, kteří pěstují Drakobýl. To nemůže být náhoda."

Prudce zvedl hlavu, když zaslechl známé kroky. Dveře čítárny se otevřely a dovnitř vpadl Artur, udýchaný a s tváří červenou od běhu.

„Filipe!" vykřikl, než ho knihovnice stihla zpražit pohledem.

„Ticho v knihovně!" zasyčela slečna Vrbová tak hlasitě, že její vlastní napomenutí porušilo pravidlo, které se snažila vymáhat.

Artur se omluvně usmál a připlížil se k Filipovi. „Nepodařilo se mi dostat na Hřad," zašeptal. „Všichni z Letky jsou pryč. Prý likvidují ty plantáže Drakobýlu, které jsem našel minulý týden."

„To je dobře, ne?" odpověděl Filip.

„Jo, jenže nikdo neví o tom, co se děje v Mechovém údolí," Artur si sedl vedle něj a všiml si starých map. „Co to máš?"

Filip se naklonil blíž a zašeptal: „Trpasličí mapy podzemních tunelů. A hádej co? Vedou přímo pod Mechové údolí!"

Arturovi se rozšířily oči. „Myslíš, že to souvisí s těmi nemocnými draky?"

„Vsadím svůj nejlepší zápisník, že ano," přikývl Filip. „Podívej, tady je poznámka o skřetech v tunelech. Co když tam mají nějakou základnu? Co když odtamtud šíří ten Drakobýl?"

„Šiško, zítra je sobota," poplácal po zádech kamaráda Artur. „To by se mělo prozkoumat." A spiklenecky na něj mrknul.

„Ses asi zbláznil, Arture, ne?" vyhrkl Filip a rychle se schoval za knihy, aby se na něj nesnesl hněv knihovnice.

„Možná, ale ráno se sejdem na našem místě. Vem si jen to nejnutnější. K Mechovému údolí je to kus cesty lesem," rozdával moudra Artur svému kamarádovi.

Artur se zamyslel. „Musím to říct tátovi. Aspoň o těch nemocných dracích."

„A co Mechoděs?" zeptal se Filip.

Artur zavrtěl hlavou. „To ne. Nikdo by mi nevěřil, že jsem s ním... mluvil. Řeknu jen to, co jsme viděli."

„Nemocní draci, říkáš?" Jakub Doubrava se tvářil zamyšleně, dokonce na chvíli přestal opracovávat kus dřeva, který se měl stát nábytkem pro starostu. Jeho dílna voněla pilinami a lakem. „Jaké měli příznaky?" A pustil se znova do práce.

Artur seděl na stoličce a pozoroval, jak otcovy zkušené ruce vyřezávají složité zdobení nábytku. „Létali divně, jako opilí. A z nozder jim šel modrý dým."

Otec se zastavil v práci a svraštil obočí. „Modrý dým? To není dobré, chlapče. To vůbec není dobré."

„Víš, co to znamená?" zeptal se Artur dychtivě.

Jakub odložil dláto a sedl si naproti synovi. „Děda mi vyprávěl příběh z dob, kdy byl mladý. Jeden z jeho dračích přátel omylem snědl trochu Drakobýlu. Nebylo to moc, jen pár lístků, které rostly volně v přírodě."

„A co se stalo?" vyhrkl Artur.

„Drak začal létat jako opilý. Z nozder mu šel modrý dým. Přesně jak popisuješ," táta se zamyslel.

„Dědeček říkal, že je jen jeden způsob, jak draka vyléčit."

„Jaký?"

„Musí se přežrat," usmál se Jakub. „Ano, slyšíš dobře. Musí sníst tolik, kolik jen může. Vnitřní žár, který má každý drak, se tím rozhoří natolik, že jed z Drakobýlu vypálí."

Artur se zamračil. „Ale jak přiměješ nemocného draka, aby jedl?"

„To je ta potíž," přikývl otec. „Musíš najít něco, co miluje víc než cokoliv jiného."

Artur se zamyslel. Co by mohl Mechoděs milovat? Jaké jídlo by ho přimělo jíst, i když je nemocný?

„Tati," řekl nakonec, „a co když je těch nemocných draků víc? Co když je to horší než jen pár lístků Drakobýlu?"

Otec zvažněl. „Pak je to velmi vážné, synu. Měl bys to říct Letce."

„Zkoušel jsem to," povzdechl si Artur. „Ale všichni jsou pryč."

Jakub vstal a povzbudivě Artura obejmul. „Udělal jsi, co jsi mohl. Teď to nech na dospělých."

Artur přikývl, ale v duchu věděl, že to tak nenechá. Ne když je Mechoděs v nebezpečí.

„Tak co říkal táta?" zeptal se Filip druhý den ráno, když se sešli na kraji Trojlistí. Měl s sebou obrovský batoh, ze kterého čouhaly knihy a něco, co podezřele připomínalo balíček s jídlem na tři dny.

„Že draci musí hodně jíst, aby se z toho dostali," odpověděl Artur a ukázal na svůj mnohem menší batoh. „Vnitřní žár prý spálí jed z Drakobýlu."

„To dává smysl," přikývl Filip a vytáhl zápisník, který nosil vždy u sebe. „Podívej, překreslil jsem ty mapy. Tady," ukázal na složitou síť chodeb, „je vchod do tunelů. Přímo u Mechového pramene."

„Takže... jdeme tam?" zeptal se Artur, i když znal odpověď.

„Samozřejmě," usmál se Filip. „Je sobota, nikomu nebudeme celý den chybět. Řekli jsme, že jdeme ven, ne?"

„Technicky vzato jdeme ven," ušklíbl se Artur. „A pak dovnitř. A pak zase ven."

Filip protočil oči. „Tvoje vtipy jsou horší než dračí smrad."

„Ale méně nebezpečné," zasmál se Artur a společně vyrazili směrem k Mechovému údolí.

Cesta byla dlouhá a tichá. Oba chlapci přemýšleli o tom, co je čeká. Když konečně dorazili do Mechového údolí, slunce bylo vysoko na obloze.

„Tak, podle mapy by měl být vchod... tady někde," mumlal Filip a zkoumal okolní skály.

„Možná je zamaskovaný," navrhl Artur a začal ohmatávat mech porostlou stěnu. „Trpaslíci byli mistři v ukrývání vchodů."

Pracovali metodicky, každý z jedné strany. Artur si všiml, že šupina na jeho krku je chladná, žádný drak nebyl poblíže. To bylo dobré znamení. Nebo možná špatné, pokud to znamenalo, že Mechoděs je příliš daleko.

„Mám to!" vykřikl náhle Filip. „Podívej!"

Artur se otočil a spatřil, jak jeho kamarád odtahuje závěs z hustého mechu. Za ním se objevil tmavý otvor ve skále, dostatečně velký, aby se jím protáhl i dospělý drak.

„Páni," vydechl Artur. „To je..."

„Trpasličí práce," dokončil Filip obdivně. „Podívej na ty kamenné oblouky. A tady jsou jejich značky."

Ukazoval na jemně vyryté symboly kolem vchodu, téměř neviditelné pod vrstvou mechu a lišejníku.

„Co znamenají?" zeptal se Artur.

„Tohle je varování," Filip ukázal na symbol připomínající přeškrtnutý kruh. „A tohle... tohle je zvláštní. Vypadá to jako dračí hlava."

„Možná varují před draky v jeskyních?" navrhl Artur.

„Možná," připustil Filip nejistě. „Ale proč by měli trpaslíci tunely, ve kterých žijí draci?"

Artur pokrčil rameny a vytáhl z batohu lucernu. „To zjistíme jen jedním způsobem."

Filip se na okamžik zatvářil nejistě, ale pak přikývl. „Dobře. Ale držme se u sebe. A při prvním náznaku nebezpečí se vrátíme."

„Jasně," souhlasil Artur, i když v duchu věděl, že se nevrátí, dokud nenajde Mechoděse. Nebo aspoň nezjistí, co se s ním stalo.

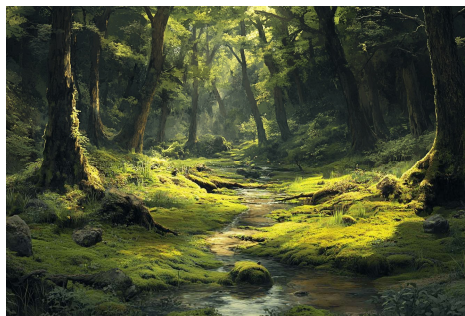
Společně zapálili lucernu a vkročili do temnoty trpasličích tunelů.

MECHOVÉ ÚDOLÍ

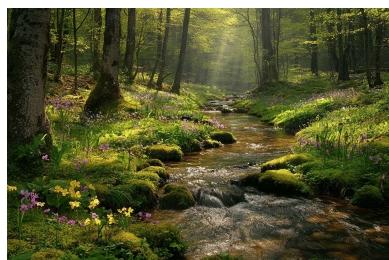
Průvodce pro mladé dobrodruhy

Hluboko v srdci lesa, nedaleko severních útesů, kde se skřeti pokusili skrýt svou zlověstnou plantáž Drakobýlu, leží místo, které jako by vystoupilo z prastarých legend – Mechové údolí.

V letních měsících se údolí proměňuje v prosluněnou oázu klidu. Zlatavé paprsky slunce pronikají hustou korunou stromů a tančí na sametovém koberci mechů, který pokrývá každý kámen, každý padlý kmen, každý kousek země. Vzduch je prosycen vůní pryskyřice, lesních květů a vlhké zeminy. Ticho zde má svou vlastní melodii – šumění listů, bzučení včel a občasné zavolání ptáka z korun stromů. Člověk by zde mohl strávit celé hodiny pozorováním hry světla a stínu, nasloucháním šepotu lesa a cítit, jak z něj padá veškerá tíha světa.

Když však přijdou deště, údolí odhalí svou druhou, divočejší tvář. Nenápadný potůček, který zde pramení mezi mechem obrostlými balvany, se během okamžiku promění v burácející bystřinu. Voda se valí údolím s nespoutanou silou, rozlévá se mezi stromy a proměňuje nížiny v třpytivá jezírka. Mechový koberec nasákne vodou jako houba a chůze po něm připomíná kráčení po mokřích oblacích. Vzduch je těžký vlhkostí a naplněný ohlušujícím hukotem vody, která si razí cestu krajinou s neúprosnou silou přírody.

Podzim pak odhaluje nejkouzelnější tvář údolí. Stromy se odějí do šatu z ohnivých barev – zlaté, oranžové, rudé a hnědé. Listí se snáší v pomalém tanci na mechový koberec, který tak získává pestrobarevný vzor připomínající dílo nejzručnějšího umělce. Ale právě v této době se údolí zahaluje do tajemství. Díky husté vrstvě mechů a lišejníků, které pokrývají každý povrch, se zde drží vlhkost jako v prastaré komnatě zapomenutého hradu. U země se plazí mlha – hustá, tajemná, téměř hmatatelná. Vine se mezi kmeny stromů jako živá bytost, skrývá a odhaluje části údolí podle své nevyzpytatelné vůle.

Za úsvitu nebo soumraku, když se sluneční paprsky lámou v mlze a vytvářejí přízračné obrazce, působí Mechové údolí jako brána do jiného světa. Místo, kde by člověk nepochyboval o existenci lesních duchů, víl a dalších bytostí z prastarých legend. Ticho je zde hlubší, barvy intenzivnější a pocit, že vás něco pozoruje zpoza clony mlhy, téměř nepřekonatelný.

Mechové údolí není jen místem. Dýchá, mění se a vypráví příběhy těm, kdo jsou ochotni naslouchat. Příběhy staré jako les sám, tajemné jako mlha, která se plazí mezi stromy, a krásné jako hra slunečních paprsků na sametovém koberci mechů.

Záznamník dračího letce

Máš ještě mapu Věčnolistých ostrovů z prvního svitku?

Vzpomeň si, kde se podle tohoto svitku nachází Mechové údolí a zakresli si jej do mapy. Zaznač si také vchod do trpasličích tunelů, kam Artur a Filip hodlají vstoupit.

Trpasličí runy a symboly

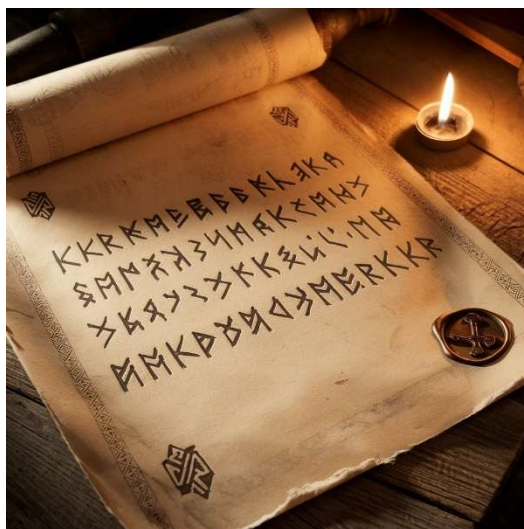
Vymysli a nakresli vlastní trpasličí symboly, které by mohly varovat před nebezpečím u vchodu do jeskyně.

Trpasličí písmo je starobylý runový systém. Charakteristické jsou ostré, geometrické znaky složené převážně z rovných čar a ostrých úhlů, což usnadňuje rytí do tvrdých materiálů.

Runy jsou uspořádány v přísných liniích, často lemující trpasličí portály, zbraně a pokladnice. Tajemství písma je stráženo, neboť trpaslíci svůj jazyk a písmo nesdílejí s cizinci. Pouze zasvěcení mohou plně rozluštit jeho významy.

Nejslavnější nápisy zdobí brány trpasličích království, kde slouží jako ochranná zaklínadla i jako připomínka dávné slávy. Trpaslíci věří, že jejich písmo obsahuje magickou moc, zejména když je vyryto za doprovodu tradičních rituálů.

Mnohé nápisy přetrvaly tisíciletí. To svědčí o mistrovství trpasličích řemeslníků.

Vydej se s rodiči objevit Mechové údolí

Popros rodiče a naplánujte si výlet do přírody. Vyberte pěkné sobotní nebo nedělní odpoledne a vydejte se do lesa pátrat po pěkném údolí s potůčkem a mechem na kamení. Určitě se nějaké takové nachází kousek od vašeho domu. Udělejte si společnou fotku jako památku na objevení Mechového údolí a podělte se o ni na našem Discordu.